

VEROORZAAKT
CALLGIRL JUDITH
DE ONDERGANG
VAN DE STEEN-
RIJKE FAMILIE
VAN FOREEST?

THRILLER

In
NAAM

LINDA JANSMA

van de
VADER

DE CRIME COMPAGNIE

1.

Ze was dood. Dat besepte hij pas toen ze niet meer bewoog. Hij keek naar haar; naar haar rok, haar pumps, het shirtje dat haar net iets te klein was. God, dit was niet zijn bedoeling geweest.

Of wel?

Waarom was hij anders achter haar aan gegaan toen ze wegliep? Even sloot hij zijn ogen. Hij had haar willen tegenhouden. Misschien niet op de manier zoals het nu gebeurd was, maar hij had van tevoren geweten dat hij geen enkel middel zou schuwen.

En toch was dit niet de bedoeling geweest. Niet zó.

Hij kamde met zijn vingers door zijn haar, voelde hoe kleverig ze waren.

Jezus!

Snel liet hij zijn handen zakken. Maar het besef dat ze dood was bleef. Wat moest hij in godsnaam doen? De politie bellen? Nee. Nee, uitgesloten. De gedachte aan de koppen in de krant maakte hem nu al misselijk. BEKENDE STRAPPLEITER SLAAT VROUW DOOD. Nee, dán was hij klaar. De gevolgen zouden desastreus zijn. Voor hem. Voor de familie.

De familie.

Zijn adem stokte. O god, de familie... Dit alles kon vérstrekende gevolgen hebben; gevolgen die hij juist had willen voorkomen.

Maar niet zo! Niet zo!

De paniek groeide, maar hij wist het terug te dringen. Hij had

er niets aan als hij doordraaide. Dit moest gewoon opgelost worden. Weggewerkt. Zodat niemand het te weten kwam. Maar daar had hij wel hulp bij nodig. En hij wist ook al van wie. Hij haalde zijn mobiele telefoon uit zijn broekzak en toetste een nummer.

2.

Ties klemde zijn knieën nog wat steviger om het zadel van de brommer. Hij zat achterop bij zijn vriend Paul, die het niet zo nauw nam met de snelheid. Natuurlijk had Ties zijn eigen brommer ook flink opgevoerd, maar zelf aan het stuur was toch iets anders dan bij iemand achterop. Vooral in het pikkedonker, zoals nu. Het was ook zo fucking balen dat de smerissen vorige week zijn brommer in beslag hadden genomen. Nu was hij afhankelijk van Paul. En hij had gemerkt dat die er een beetje genoeg van kreeg om hem steeds thuis te moeten brengen. Hij hoorde vaag dat Paul iets tegen hem zei. ‘Wat?’ vroeg hij.

‘Wanneer je zelf weer vervoer hebt!’ riep Paul.

‘Geen idee!’ schreeuwde hij terug. Zijn brommer kon hij sowieso wel vergeten; die zou vernietigd worden hadden ze gezegd. Zijn pa was woest geweest, had gezegd dat hij naar een nieuwe kon fluiten, en ook zijn moeder had kwaad gereageerd. Toch had hij haar later tegen zijn vader horen zeggen dat het tijd werd dat Ties een auto kreeg; dat hij tenslotte niet voor niets zijn rijbewijs had gehaald.

‘Ik hoop dat ik binnenkort een auto heb!’ vervolgde hij luid.

‘Een auto?’ herhaalde Paul. ‘Gaaf, gast!’

Gaaf. Dat was het zeker. Met een auto hoorde je er pas helemaal bij. Paul had er ook al een, een bijna gloednieuwe Volkswagen Golf GTI, wit, met een open dak. Jaloersmakend. Op dit moment stond de wagen in de garage voor een onderhoudsbeurt en daar baalde Ties van. Hij zat graag bij Paul in de auto; lekker

scheuren door de straten van Laren. Het liefst had hij natuurlijk zelf een wagen. Een andere vriend van hen had onlangs een oud Opeltje op de kop getikt, dat hij nu aan het opknappen was. Nog even en dan zou Ties de enige zijn die nog geen auto had...

‘Zeg, is dat bij jullie in de tuin?’

Ties boog zich weer voorover. ‘Wat?’

‘In jullie tuin! Dat licht!’ Paul wees naar links.

In de verte was een flauwe flikkering te zien. Het leek op een lamp. Even hield Ties zijn adem in. Het eerste waaraan hij dacht was zijn vader. Die moest ontdekt hebben dat hij ’m regelmatig via de achtertuin smeerde. Vanuit zijn kamer in het souterrain – met eigen ingang en badkamer – was dat peanuts, in tegenstelling tot via de voorkant, waar zijn ouders altijd het elektrische hek zouden horen als hij wegging.

‘Shit,’ mompelde hij.

Paul stopte en zette beide voeten op de grond. Ze stonden midden op het schelpenpad dat langs het Sint Janskerkhof liep en verder kronkelde over de Zuiderheide. Rond deze tijd – halftwee ’s nachts – was het hier verlaten.

‘Het is echt in jullie tuin, gast,’ zei Paul.

Ties knikte. ‘Ik denk dat het m’n pa is.’

‘Wat doet ie daar?’

‘Geen idee.’

Paul grinnikte. ‘En nu?’

‘Ik ga vanaf hier wel lopen. Anders hoort ie je brommer.’

‘En als ie die al gehoord heeft?’

‘Dan heeft ie pech.’

Voorzichtig sloop Ties naar de bomen die de tuin van zijn ouders scheidden van de Zuiderheide en klom behendig over het nog geen meter hoge gaashekwerk. Hij hoorde nu ook duidelijk stemmen. Zacht, fluisterend. Een ervan was zijn vader. Wat was die in vredesnaam aan het uitspoken? En wie was er bij hem? De stem kwam hem niet onbekend voor, maar meteen thuisbrengen kon hij hem niet.

Ties verplaatste zich van boom naar boom, omzichtig bepalend waar hij zijn voeten neerzette; een krakende tak zou al voldoende zijn om zijn vader te alarmeren.

Recht voor hem was het tuinhuis. Als hij daar voorbij was, hoefde hij alleen het gazon nog over om bij de deur naar het souterrain te komen. Een flink stuk, waarin niets hem beschutting zou bieden.

Hij keek weer naar het licht. Het bewoog amper, alsof het op een vaste plek stond. Er klonken opnieuw zachte stemmen.

Wat doen ze daar toch?

Na een korte aarzeling sloop Ties voorzichtig in de richting van de stemmen. Dat hij de kans liep betrapt te worden, nam hij maar op de koop toe. Bij een dikke boom bleef hij staan en hij gluurde erachter vandaan. Onwillekeurig zette hij zijn voet naar voren, wat een scherp gekraak van een brekende tak veroorzaakte.

Geschrokken trok Ties zich weer terug achter de boom; duwde zijn rug tegen de stam en hield zijn adem in.

De stemmen verstomden, tien seconden, twintig. Toen een zacht gefluister: 'Daar is iemand!' Er klonk geschuifel, alsof iemand door bladeren liep. Toen de stem van zijn vader, gehaast: 'Welnee. Verbeelding. Kom op nou, ze moet erin. Dan kunnen we de boel dichtgooien.'

Dichtgooien?

Ties' ademhaling ging snel en oppervlakkig. Waren ze iets aan het begraven? Ze hadden het over 'ze'. Ze moet erin. Hij durfde niet verder te denken, sloot zijn ogen en probeerde weg te duwen wat zich ruw aan hem opdrong.

Weg. Hij moest hier weg!

Hij gluurde om de boom heen en zag juist hoe zijn vader en iemand van wie hij alleen de rug zag een langwerpige pakket in een kuil rolden. Zijn ogen werden groot. Het volgende moment draaide Ties zich om, sloop met een hevig bonkend hart terug naar het tuinhuis en rende het gazon over, naar de deur van het souterrain. Het interesseerde hem niets dat hij gezien kon worden.

3.

Een zacht gebrom deed Renée wakker schrikken. Ze opende haar ogen en staarde naar het plafond, luisterend naar het monotone geluid onder haar slaapkamerraam. Het leek wel een auto. Wat deed die midden in de nacht op hun oprit?

Ze keek op haar wekker. Kwart over twee. Francis' plek in bed was leeg. Verrast kwam ze overeind en wreef wat haren uit haar gezicht. Die auto buiten, was dat Francis die wegging? Ze gleed uit bed, greep haar ochtendjas van een stoel en trok hem aan.

Het gebeurde wel vaker dat Francis niet naast haar lag als ze wakker werd. Meestal zat hij dan beneden in de keuken met een glas cognac, en normaal gesproken zou ze dat nu ook denken. Maar het geluid van die automotor paste daar niet bij. Ze hoorde het grind knerpen en haastig liep ze naar het raam. Ze zag nog net een paar achterlichten voordat ze langs de zijmuur van het huis verdwenen, richting het toegangshek.

Zie je wel. Francis moest vast naar een cliënt. Daar zou hij niet blij mee zijn; hij ging niet graag 's nachts de deur uit. Maar als strafrechtadvocaat had je de tijden waarop je moest komen opdraven niet altijd voor het uitkiezen. Daar wist ze zelf alles van; ook zij was advocaat en samen met Francis werkte ze al jaren in het familiebedrijf: advocatenkantoor Van Foreest en Zoon. Francis was de zoon – de vader was Ernst van Foreest, bijna vierenzeventig, maar nog niet van plan om ermee te stoppen. Dat laatste was een doorn in Francis' oog. Hij zou graag de hele tent overnemen om maar niet meer 'de zoon van' te hoeven zijn. Voorlopig was dat echter nog niet aan de orde.

Renée draaide zich van het raam weg en liep langzaam de trap af, die vanuit de entresol naar de kamer beneden leidde. Daar liep ze de enorme, marmeren badkamer in, draaide de koudwaterkraan open en hield haar polsen onder de straal. De nacht

was warm. Overdag steeg de temperatuur naar zo'n vijftig graden en 's nachts kwam ze niet onder de achttien. Een van de warmste zomers sinds jaren, zeiden de weerlieden. Ze keek op en zag haar verhitte gezicht in de spiegel – groene ogen, gave huid, halflang, donker haar. Wat haar betrof mocht het herfst worden.

Op blote voeten liep ze de vestibule in en daalde de wenteltrap naar de benedenverdieping af. In de keuken haalde ze een aangebroken fles rosé uit de koelkast en schonk een glas in. Ze liep ermee naar de schuifpui die de verste muur van de keuken besloeg en staarde de enorme tuin in. Het was niet eens echt donker buiten en haar blik viel op de enorme hortensia's langs de rand van het gazon. Zelfs zonder zonlicht op hun bladeren waren ze prachtig en straalden hun bloemen een ongekende elegantie uit.

Renée hield van de bijna een halve hectare grote tuin; ze beschouwde hem als haar domein en hoewel ze een tuinman in dienst hadden, was ze er zelf in haar vrije tijd ook vaak te vinden. Haar ogen volgden de buxushaag langs het gazon tot aan het einde van hun perceel, waar het tuinhuis half tussen de bomen verscholen lag en zich nu in grillige vormen tegen de achtergrond aftekende. Tot haar verbazing brandde er licht; een vaag schijnsel viel door de ramen naar buiten. Was Francis daar? Maar die had ze net zien wegrijden.

Ze zette haar halflege glas op het aanrecht en trok de schuifpui open. Het was zwoel buiten en de geur van rozen prikkelde in haar neus. Ze schonk er geen aandacht aan; met haar blik strak op het tuinhuis gericht liep ze over het gazon. Pas toen ze er vlakbij was overviel haar een onbehaaglijk gevoel. Was dit wel verstandig? Wie zou ze aantreffen? Vooropgesteld dat het Francis niet was kon het iedereen zijn, een inbreker, een zwerver. Een drugsgebruiker...

Renée huiverde. Misschien was het beter om de politie te bellen. Stel dat het inderdaad een inbreker was, die zich daar verscholen hield. Hun huis was niet bepaald doorsnee; het betrof

een riante villa in een van de duurste wijken van Laren. Hier konden ze flink wat buitmaken.

En een inbreker doet het licht aan?

Bijna schoot ze in een zenuwachtige lach. Dat was inderdaad belachelijk. Maar wie was er dan in hun tuinhuis? Ze bleef staan en keek om zich heen. Achter het tuinhuis was de diepe bomenrij – Francis noemde dat altijd het park – die aan de Zuiderheide erachter grensde. Waarom hadden ze daar ook nooit een hoge afscheiding laten plaatsen? Een schutting, of nee, een muur. Nu gaf alleen een armetierig hekwerkje van een meter hoog de grens van hun perceel aan.

Ze moest nu echt besluiten wat ze ging doen – ze stond hier vol in het zicht van wie daar ook binnen was. En stel dat...

Op dat moment floepte het licht uit en geschrokken deinsde Renée achteruit. Ze blikte paniekerig om zich heen en pakte toen haastig een bloempot van de grond, met daarin een dode geranium die ze weken geleden al in de groencontainer had willen gooien. Ze hief de pot met beide handen boven haar hoofd op het moment dat de deur van het tuinhuis openging. Heel even dacht ze dat haar hart zou ophouden met kloppen. Totdat ze zag wie het was.

‘Francis!’

Met grote ogen staarde ze naar haar man, die daar in short en overhemd stond, met onder zijn arm een pakket, dat veel weg had van een slordig opgevouwen stuk dekzeil.

‘Renée!’ Hij keek naar de bloempot in haar hand. ‘Wat doe jij hier?’

‘Wat ik hier doe? Ik woon hier!’

Hij grijnsde schaaachtig. ‘Je weet best wat ik bedoel.’

‘De vraag is wat jij aan het doen bent.’ Ze liet de bloempot weer zakken en knikte naar het pakket onder zijn arm. ‘Met dat zeil.’

‘Ik, eh... heb hier gisteren wat geklust en berg nu het onderlegzeil even op.’

‘Midden in de nacht?’

‘Ja, nou ja, ik kon niet slapen en ineens dacht ik eraan. Dat ik dat nog niet had opgeruimd, bedoel ik.’

Renée zweeg. Het was te idioot voor woorden. Als Francis niet kon slapen, dan sloeg hij een paar glazen cognac achterover, zodat hij door de alcohol sneller in slaap viel en háár de rest van de nacht wakker kon houden met zijn gesnurk.

‘En dat moet ik geloven?’ vroeg ze. ‘Kom op, Francis, ik ben niet achterlijk.’

Hij reageerde niet meteen. Met de rug van zijn hand wreef hij onder zijn neus en zijn blik ging even langs haar heen. Toen keek hij haar weer aan en zei: ‘Oké, je hebt me betrapt. Maar ik kan niet zeggen wat ik aan het doen was.’

Achterdocht stak de kop op. ‘Waarom niet?’

‘Het is voor je verjaardag. Een verrassing.’

Een verrassing. Voor haar verjaardag. Dat was zo... niet-Francis. Het idee dat hij een ander had flitste weer door haar gedachten. Die Monica van de zaak, de secretaresse van Francis’ vader. De blikken die die twee soms wisselden spraken boekdelen. Maar eerlijk gezegd geloofde ze niet dat hij midden in de nacht met haar in het tuinhuis afsprak. Volgens Elise zag ze spoken; al vanaf de eerste dag dat zij bij hen over de vloer kwam – en ze was inmiddels al bijna dertig jaar Renées beste vriendin – kon ze zien dat Francis Renée aanbad.

Renée zelf had dat gevoel dus absoluut niet. Ja, in het begin van hun huwelijk, toen wel. Maar in de loop der jaren had ze Francis tussen haar vingers voelen wegglijpen. Hoe vaak ze ook geprobeerd had het vuur in hun huwelijk terug te brengen, het leek niets uit te halen. Altijd was hij druk. En als hij niet werkte, dronk hij cognac of ging hij naar de golfbaan.

Ze probeerde de uitdrukking op zijn gezicht te peilen, maar kwam door de schaduwen van de nacht niet verder dan zijn glinsterende ogen. Hij leek oprecht. Misschien had Elise toch gelijk, was ze wel te achterdochtig.

‘Serieus?’ vroeg ze. ‘Dat is pas over twee maanden.’

‘Het vraagt eh... voorbereiding,’ zei hij. Opnieuw keek hij naar iets achter haar.

Ze keek ook om, maar zag niets. ‘Nou,’ zei ze, ‘ik ben heel benieuwd.’

‘Ga jij nu maar weer naar bed. Ik kom ook zo, als ik dit heb opgeborgen.’ Hij klopte met zijn vrije hand op het pakket onder zijn arm. Meteen daarna gaf hij haar een haastige zoen op haar wang en liep weg, in de richting van de garage.

‘O, Francis!’ riep ze hem na.

Hij draaide zich half om, maar stopte niet.

‘Wie was dat trouwens die net wegreed?’

Nu bleef hij wel staan. ‘Wegreed?’ herhaalde hij. ‘Hoe bedoel je?’

‘Ik werd wakker van een startende auto. Maar ik was te laat om te zien wie het was.’

Francis trok zijn wenkbrauwen op. ‘Er is helemaal niemand weggereden. Lieverd, het is midden in de nacht.’

‘Ja, dat weet ik ook wel, Francis,’ zei ze, iets snauweriger dan ze bedoelde. ‘Waarom denk je dat ik mijn bed uit kwam? Ik hoorde toch echt een auto starten.’

‘Dat moet je je ingebeeld hebben.’

‘Zeg, ik ben niet gek, hoor,’ snibde ze.

‘Ik weet echt niet wat je bedoelt,’ zei Francis. ‘Ga naar bed, Renée. Over vijf minuten kruip ik naast je.’ Hij wachtte niet op haar reactie, maar liep meteen door.

Renée keek hem na. Had ze zich die auto verbeeld? Natuurlijk niet. Ze had zelfs de achterlichten gezien. Zou het ook met zijn ‘verrassing’ te maken hebben? Dat zou kunnen. Hij deed wel erg geheimzinnig, wilde natuurlijk niet te veel verraden. Misschien had iemand iets gebracht en had Francis dat in het tuinhuis verstopt. Dat was een logische verklaring. Ze glimlachte. Dan moest ze hem maar het voordeel van de twijfel geven.